

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos literatūriniam
konkursui

TOMAS TAŠKAUSKAS

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos IVf klasės mokinys

E I L Ė R A Š Č I A I

Mokytoja Regina Grubinskienė

2005 m.

Tomas Taškauskas

Laukimas

Po šaliku slepias
Ir murkia švelnumas.
Išlaisvintos akys,
Nerimstantis kūnas.

Šiokiadienis slenka
Per žaidžiantį miestą.
Kišenėse rankos,
Gyvenimo tiesos,
Minčių daigus grūdas
Ir noras mylėti
Vienatinį Sūnų
Šaknijasi mėtom.

Tomas Taškauskas

Viskas tik jame

Ištiesi lengvą delną
Ir lauksi krentant dulkėms,
Pavargęs negalvoti.

Gyvenimas galbūt kartojas;
Tik kūdikiai užmigo,
Nusikabinę kitą sapną.

Maldoj subrendęs būti
Lytėji šviesų kryžių
Už jį aukojama kančia.

Tomas Taškauskas

Fragmentas

Tą vakarą šilta,
Kurio neprisimenu,
Kvepėjo bandelėm
Nelygus dangus.

Kalbėjau nedaug
Ir tikrai ypatingai
Nuslydo per lūpas
Tie žodžiai.

Švelnus palytėjimas
Noriai ištrynė
Visokius kvapus
Ir ribas mummyse.

Tomas Taškuskas

O Dieve!
Kaip jauku
Lyg iš stoties
Išeitum žemei pildantis
Nauja gyvybe,
Nors Tavo rankoj
Tik širdis ir akys,
Radosios šviesos.

Tomas Taškauskas

Prietemos rašalas
Išryškino didžiulį
Skaičių žvaigždžių.

Švari lenta šis vakaras.
Viešpatie, tikrajį vardą
Man užrašyk.

Tomas Taškuskas

Sekmadienio saulė

Ryškiau skaudu, kad baigės
Truputis tobulybės ir manęs
Ir prasidėjo naujas skaičius.
Gegužis – pieva, vėjas – aš.

Paklysta akys, bet netyli
Širdis ištroškusi, dangus
Nepaprastas ir gylis
Jo neišsprendžiamai klaidus.

Didieji įvykiai pro šoną
(Beliko tik lėktuvai, angelai)
Ir danguje geltoną
Kaip tiesą saulę pamatai.

Tomas Taškauskas

Ant kranto

Šiltas vakaro brizas
Gainioja pilką dvasios šydą.

Įklimpo į molį
Tavo trumpos kojos.

Nepasiilgsti originalių pavidalų
Savojoj realybėj?

Tomas Taškauskas

Mano grįžkeliai

Kas iš sapno prižadins, tas šventas.
Smilkalai kausto laiką miegu.
Išeinu aš! Išlaksto pasaulis fragmentais,
Nesudaužomų disko tiradų garsu.

Atsimerkiu. Kraujuojantis žvilgsnis
Sudėlios nebe taip jau natas.
Užsmuikuoja žiogai mano grįžkelius,
Šitas kelias suranda ribas.

Tomas Taškauskas

svirpia žiogai
iki savo proto ribos
tu ieškai ieškai
kaip pamišęs žiogas

ir šis laukimas buvo nuostabus
ir šiam laukimui buvo lemta būti

Tomas Taškauskas

Malda

Vertesnio Vardo protas dar nežino.
Ramybė valdo šitas lūpas,
O kūnas atsipalaidavęs iki apsvaigimo.
Būties lengviausia forma – būti.

Per klampų medų perkvėpuoto oro
Linguoja sparnas – šnara žvakė.
Kiek daug davei! Kiek daug...Dėkoju.
Nurimsta sparnas. Mintys vis dar lekia.

Į šventą dūmą įsisiurbęs
Tekyla nuoširdžiausias atsiprašymas!
Iš mano asmenybės, mano urbis
Ir tesiplaiksto vėjo ganomas.

Ištarsiu prašančius žodžius tik pusbalsiu.
Matyti jau galiu ne vien akim.
Nebeinterpretuosiu – prasmės dūžta taip.
Einu pirmyn savim Tavim.

Tomas Taškauskas

„Žinojimas”

Žinau, kad teroristams reikia psichiatrų,
Kartojančių – per asperum ad astra,
O statiškoms naktims – raudono rūko
(Astringo noro kurti, griauti, jausti būti).

Nes Dievas tarė: „Žemėn nebeleisiu tvano”.
Kiekvienas, kaip išmano, tegyvena.

Vis stengiuos pasitikslinti:
Renku ir numeruoju fikcijas.

Tomas Taškauskas

Dievas atėjo

Juoko liekanos išlietos;
Angelai išdraikė plunksnas;
Patupėki dar, skrajūne.
Reikia laiko susitaikyt.

Brolio balsas, brolio juokas;
Rankos antspaudas lange;
Mano vienišas kliedėjimas
Gyvame istorija pasauly.

Tomas Taškauskas

Ciklas „Žiemos romantika”

1.

Gatvės, šaligatviai, skersgatviai
Baltojo aukso pilni.

Skrustikauliai, krūtinės, delnai –
Monolitinė Jausmo skulptūra.

Elegiškos aisčių šypsenos
Laimina jaunystės tirštumą.

2.

Aš noriu tiesiog:
Altorių pagarbinti šypsenos,

Tavo akis pasivogti,
Žiemos krištolą raižydamas,

Verkti prieš tardamas
Vardą, kurio neturi.

3.

Ausin kuždami žodžiai
Jau vėluoja nebūtin.

Vakaras greitai užgriūna
Tirštėjančia eglių žaluma.

Pažiūrėk į mėnulį –
Jis paslėpė žiemą.

4.

Po įskilusiu stiklu
Blaškosi plonoji rodyklė.

Judėjimas skaudžiai slogus
Kieto gintaro laše.

Dabartis neegzistuoti negali.
Sniegas nuogas manyje.

5.

Nakties valsas svaigina;
Susilieju su šalčiu.

Kol gintaro gabalėlis
Nedėformavo mano akių,

Artėju prie Dievo
Per trapų girgždėjimą.

6.

Vienumos neofitas dainuoja
Apie ryto ieškojimą.

Saldėja lūpose kraujas;
Žodžiai dusina žodžius.

Žemės skruostuose šąla
Upių juoduojujantis vandenys.

Tomas Taškauskas

Norai

Nukasti sniegą
Nuo kelių;
Kambarius sutvarkyti;
Prisirinkti gėlių;
Išgydyti draugus;
Tapyti šypsenas
Veidų molbertuose;
Pertikrinti tiesas;
Lygtis išspręsti
Begalės nežinomųjų;
Išbučiuoti rankas
Motinos, tėvo;
Papasakoti angelams,
Kaip svajoti - - -

Tomas Taškauskas

ant lūpų raudonio –
angelai

nakties simfonijoj –
stikliniai akių vokai

prie amžinybės –
džiūsta žemė

meilę riboja mano širdis

Tomas Taškauskas

Chronologija

Po šiandienos išauš rytdiena;

Po rytdienos – sekmadienis;

O po sekmadienio...

Parduosiu savo sielą!

Tomas Taškauskas

Susitaikymo sakramentas

Kiek kainuoja
Mano nuodėmės?
100, 200 Lt?

Mano kūną
Suės šunys,
Sules paukščiai;

Mano nuodėmes
Nupirksi Tu.

Tomas Taškauskas

Simbiozė

Maitinantį skausmą
Įrėmina langas,
Filtruojantis blausią
Vidunakčio tamsą.

Lengvai priartėju
Ir sugeriu nuošimtį
Gyvybinės Tavo erdvės.

Tomas Taškauskas

Didžiulėje upėje skęsta mano pėdos. Šaltis ir drėgmė; šaltis ir tuštuma. Po dangumi gimsta vėjai, kas akimirka vis kitokie. Galvoti? Stebėti. Kitame krante? Dangaus upėje? Savyje. Šaltas išganingumo tvinksėjimas kraujyje.

Delne tuščia. Šypsena liko? Taip. Upė. Srauni. Ji namais nebus. Gailėtis? Ne, negalima.

Riba tarp vandens ir kraujo. Vakaras kaip skulptūra. Mėnulio šypsenos? Manyčiau. Didžiulėje upėje skęsta du delnai.

Lūpomis plaukia vėsuma. Alsuojantis žvilgsnis sudygsta kranto pievoje. Dabar.